

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce **Ing. J. K.**, zastoupeného JUDr. Bedri Tomáškem, advokátem se sídlem Kolín IV., Politických vězňů 27, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Praze**, se sídlem Praha 2, Žitná 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2003, č. j. 10 Ca 67/2003-28,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2003, č. j. 10 Ca 67/2003 - 28 **se zrušuje** a věc **se vrací** Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce v řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2002, č. j. 9642/02-130, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem v Kolíně na daň z přidané hodnoty ve výši 4496 Kč. Zamítnutí žádosti městský soud odůvodnil tím, že majetkové poměry stěžovatele neodůvodňují přiznání osvobození od soudních poplatků.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně stěžovatel namítá, že napadené usnesení je nezákonné, neboť stěžovatelovy poměry odůvodňují přiznání osvobození od placení soudních poplatků. Uvádí, že je sice pravdou že v daňovém přiznání vykázal dlouhodobý hmotný majetek ve výši 5 146 694 Kč, peněžní prostředky na hotovosti

ve výši 45 565 Kč a peněžní prostředky na bankovních účtech ve výši 125 931 Kč, avšak veškerý tento majetek je předlužen. Podle pravomocného směnečného platebního rozkazu vydaného Krajským obchodním soudem v Praze dne 12. 4. 2000, č. j. Sm 1056/2000-8 je stěžovatel povinen uhradit České finanční s. r. o. částku 9 500 000 Kč s příslušenstvím. Na základě tohoto rozhodnutí je proti němu veden výkon rozhodnutí nařízený usnesením Okresního soudu v Kolíně ze dne 18. 12. 2002, jednací číslo NcE 830/2002-6 a v důsledku toho byla jeho veškerá finanční hotovost zabavena a majetek obstaven. Uvedená rozhodnutí také stěžovatel doložil. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Podáním ze dne 27. 1. 2004 stěžovatel požádal, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud v prvé řadě vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti věcně rozhodováno bez prodlení (tedy ihned po jejím předložení Nejvyššímu správnímu soudu a nezbytném poučení účastníků řízení).

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel namítá nezákonnost napadeného usnesení, kterou spatřuje v tom, že mu městský soud měl osvobození od soudních poplatků přiznat, neboť jeho poměry přiznání osvobození od placení soudních poplatků odůvodňují.

Podle 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

V dané věci stěžovatel dne 1. 4. 2003 požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2002, č. j. 9642/02-130. K výzvě městského soudu předložil stěžovatel prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, ve kterém uvedl, že podniká jako fyzická osoba a za poslední rok měl ztrátu 59 004 Kč. K další výzvě soudu doložil stěžovatel fotokopií daňového přiznání za rok 2002, ze kterého městský soud zjistil, že stěžovatel má dlouhodobý hmotný majetek ve výši 5 146 694 Kč, peněžní prostředky na hotovosti ve výši 45 565 Kč a peněžní prostředky na bankovních účtech ve výši 125 931 Kč a proto mu napadeným usnesením žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce zamítl. V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že veškerý jeho majetek byl obstaven a finanční hotovost zabavena exekutorem, a to na základě usnesení Okresního soudu v Kolíně ze dne 18. 12. 2002, jednací číslo NcE 830/2002-6, kterým byla nařízena k uspokojení pohledávky České finanční s. r. o. ve výši 9 500 000 Kč s příslušenstvím exekuce na majetek stěžovatele. Zmíněné usnesení okresního soudu však žalobce při řízení u městského soudu nedoložil.

Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.) a nemůže se opírat o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (104 odst. 4 s. ř. s.). Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Není tedy možné až v řízení o kasační stížnosti uplatnit nové skutečnosti, které zde byly před vydáním napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu, ale nebyly uplatněny v řízení před ním. Nejvyšší správní soud tak nejprve musel posoudit, zda stěžovatel mohl skutečnost, že je na jeho majetek nařízena exekuce, uplatnit v řízení před městským soudem. Vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze o uvedené věci rozhodoval dne 27. června 2003 a usnesení Okresního soudu v Kolíně, jímž byla nařízena exekuce na majetek stěžovatele, nabylo právní moci až dne 15. července 2003, nemohl stěžovatel tuto skutečnost v řízení před městským soudem uplatnit.

Nejvyšší správní soud proto na základě stěžovatelem předložených listin (zejména daňového přiznání za rok 2002 a usnesení Okresního soudu v Kolíně ze dne 18. 12. 2002, jednací číslo NcE 830/2002-6) a s ohledem na výši vymáhané částky shledal, že sociální a majetkové poměry stěžovatele odůvodňují přiznání osvobození od soudních poplatků.

Jen pro úplnost soud uvádí, že v odůvodnění napadeného usnesení se zřejmě omylem nachází věta, která s danou věcí nesouvisí a je v rozporu s výrokem zmíněného usnesení i se zbytkem odůvodnění, neboť je v ní uvedeno, že žalobce je od soudních poplatků osvobozen ze zákona a to s poukazem na § 11 odst. 2 písm. ch/ zákona o soudních poplatcích. Zmíněné ustanovení se však vztahuje na cizince v řízení o přiznání statutu uprchlíka a nikoli na stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze tudíž zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení bude Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. 2. 2004

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu